

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Petra Šebka a Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. v právní věci žalobce: **Občanské sdružení „Egeria“**, se sídlem Otrokovice, Obchodní č.p. 1324, proti žalovanému: **Krajský úřad Zlínského Kraje**, se sídlem Zlín, třída Tomáše Bati 21, za účasti: **Ředitelství silnic a dálnic ČR**, se sídlem Praha 4, Na Pankráci 546/56, o žalobě proti rozhodnutí Krajského úřadu Zlínského kraje, odboru územního plánování a stavebního řádu, ze dne 30. 5. 2012, č. j. KUZL 30704/2012, sp.zn. KUSP 23262/2012 ÚP-Slu,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 5. 2012, č. j. KUZL 30704/2012, sp.zn. KUSP 23262/2012 ÚP-Slu, **se z r u š u j e** a věc **se v r a c í** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovaný **j e p o v i n e n** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 4 000 Kč, a to do patnácti dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- IV. Osoba zúčastněná na řízení **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce se domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 5. 2012, č. j. KUZL 30704/2012, sp.zn. KUSP 23262/2012 ÚP-Slu, kterým bylo změněno rozhodnutí Městského úřadu Holešov, odboru územního plánování a stavebního řádu (dále jen „stavební úřad“), ze dne 15. 2. 2012, č. j. HOL-28524/2011/SÚ/TN, tak, že byl vypuštěn text „Stavební úřad současně mění podmínku č. 16 stavebního povolení č. j. HOL-25757/2009/SÚ/TN takto: Časový plán: stavba bude dokončena nejpozději do 31. 12. 2018“, a ve zbytku bylo napadené rozhodnutí potvrzeno. Tímto rozhodnutím stavební úřad rozhodl podle § 115 odst. 4 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „stavební zákon“), o prodloužení platnosti stavebního povolení stavby „Rychlostní silnice R49, stavba 4901 Hulín - Fryšták (Objekty: C 512 Přeložka STL plynovodu D 90 v km 1,00 C112)“, na dobu dvou let od nabytí právní moci rozhodnutí o prodloužení.

I. Podstata věci

Osoba zúčastněná na řízení (stavebník) požádala dne 25.11.2011 o prodloužení platnosti stavebního povolení ze dne 9.12.2009 pro stavbu „Rychlostní silnice R49, stavba 4901 Hulín - Fryšták (Objekty: C 512 Přeložka STL plynovodu D 90 v km 1,00 C112)“. Stavebník uvedl, že stavbu nezačal z toho důvodu, že výstavba objektu C 512 Předložka STL plynovodu D 90 v km 1,00 C112 je podmíněna výstavbou objektů hlavní trasy rychlostní silnice R49, na které doposud nebylo stavební povolení vydáno.

Rozhodnutí stavebního úřadu, kterým bylo žádosti vyhověno, žalobce napadl odvoláním, které žalovaný zamítl s tím, že řízení o prodloužení platnosti stavebního povolení neumožňuje „prolomení“ koncentrační zásady uplatňující se ve stavebním řízení ve smyslu § 112 stavebního zákona. Stavební úřad nemohl postupovat podle § 110 a § 111 stavebního zákona a požadovat po stavebníkovi doložení stejných podkladů jako k žádosti o stavební povolení. V řízení o prodloužení platnosti stavebního povolení stavební úřad posuzuje pouze to, zda jsou žadatelem uvedeny takové důvody, pro které by bylo možno platnost stavebního povolení prodloužit. Námitky uplatněné žalobcem v průběhu správního řízení směřovaly proti samotnému stavebnímu povolení na stavbu, a proto nemohly být s úspěchem uplatněny v řízení o prodloužení platnosti stavebního povolení. K námitce chybějícího rozhodnutí o výjimce podle § 56 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny (dále jen „zákon č. 114/1992 Sb.“), žalovaný uvedl, že i tato námitka se vztahuje k samotnému stavebnímu povolení.

Podle žalovaného stavební úřad pochybil tím, že nedostatečně odůvodnil zamítnutí části námítky požadující doplnění spisového materiálu o pravomocné stavební povolení, když uvedl, že je to nadbytečné a neekonomické, toto pochybení stavebního úřadu však žalovaný neshledal jako důvod pro zrušení prvostupňového

rozhodnutí. Žalobce, pokud to považoval za nutné, měl možnost nahlédnout do správního spisu ve věci stavebního povolení.

Tyto závěry žalobce napadá podanou žalobou.

II. Shrnutí žalobní argumentace

Žalobce především namítá, že stavební úřad ani žalovaný nechránili veřejný zájem, kterým je ochrana zvláště chráněných druhů živočichů. Stavba zasahuje do biotopu zvláště chráněných druhů živočichů, kteří byli prokázáni biologickým průzkumem. Výjimku ve smyslu § 56 zákona č. 114/1992 Sb. stavebník dosud nezískal. Správa CHKO Litovelské Pomoraví dokonce rozhodnutím ze dne 20.1.2010, č.j. S/00295/LM/2009-00001/LM/2010, zakázala investorovi stavět. Žalobou napadené rozhodnutí je tak v rozporu s rozhodnutím Správy CHKO Litovelské Pomoraví ze dne 20.1.2010, č.j. S/00295/LM/2009-00001/LM/2010.

Otázka udělení výjimek je podle žalobce pro rozhodnutí ve věci otázkou předběžnou. Povinností žalovaného bylo zabývat se otázkou, zda lze prodloužit platnost stavebního povolení, pokud stavba zasahuje do přirozeného vývoje zvláště chráněných druhů živočichů a stavebník přitom nedisponuje kladnou výjimkou podle § 56 zákona č. 114/1992 Sb. Protože se žalovaný touto otázkou nezabýval, a to ani k námitce žalobce, zatížil své rozhodnutí nepřezkoumatelností.

Žalobce dále namítá, že ve správním spisu absentuje stavební povolení, jehož platnost byla prodloužena. Žalobci tak bylo znemožněno seznámit se s důležitým podkladem rozhodnutí a podat k němu vyjádření. Stavební úřad navíc v prvostupňovém rozhodnutí uvedl, že mění podmínku č. 16 stavebního povolení, a proto musel přesně znát obsah stavebního povolení; i z tohoto důvodu mělo být stavební povolení ve správním spise založeno.

Podle žalobce dále stavební úřad pochybil, pokud nezahájil řízení podle § 118 stavebního zákona. Žalovaný měl proto rozhodnutí stavebního úřadu zrušit a vrátit k novému projednání, což však neučinil, a proto je jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné. Z výroku rozhodnutí stavebního úřadu a žalovaného vyplývá, že původní stavební povolení ze dne 9.12.2009, č.j. HOL-25757/2009/SÚ/TN, obsahuje podmínku č. 16, která zní „Časový plán: stavba bude dokončena nejpozději do 31.10.2010.“. Již v době zahájení řízení o prodloužení platnosti stavebního povolení (25.11.2011) bylo jasné, že stavba je neuskutečnitelná bez změny podmínky č. 16, neboť lhůta v podmínce č. 16 stanovená již uplynula. Tím, že žalovaný ponechal podmínku č. 16 v platnosti, dovozuje žalobce nicotnost rozhodnutí žalovaného.

V replice k vyjádření žalovaného žalobce uvedl, že optikou žalovaného by bylo prodloužení stavebního povolení pouze formální záležitostí a nárok na jeho prodloužení by byl zaručen každému, kdo o prodloužení stavebního povolení požádá. Možnost zrušení stavebního povolení formou neprodloužení jeho platnosti je podle žalobce potřebným institutem, neboť jinak by mohly být realizovány stavby zastaralé nebo škodlivé.

Z výše uvedených důvodů se žalobce domáhá zrušení jak napadeného, tak jemu předcházejícího prvostupňového rozhodnutí stavebního úřadu. Na svém procesním postoji žalobce setrval po celou dobu řízení před zdejší soudem.

III. Shrnutí vyjádření žalovaného

Žalovaný uvádí, že dobu platnosti stavebního povolení může stavební úřad prodloužit na odůvodněnou žádost stavebníka, podanou před jejím uplynutím. Podanou žádostí se staví běh lhůty platnosti stavebního povolení. Řízení o prodloužení platnosti stavebního povolení neumožňuje prolomení koncentrační zásady stavebního řízení, vyjádřené v § 112 stavebního zákona, a proto se v tomto řízení nelze zabývat námitkami směřujícími proti samotnému stavebnímu povolení.

Namítal-li žalobce rozpor stavebního povolení s rozhodnutím Správy CHKO Litovelské Pomoraví ze dne 20.1.2010, č.j. S/00295/LM/2009-00001/LM/2010, k tomu žalovaný uvádí, že stavební úřad nemohl v řízení o prodloužení stavebního povolení postupovat tak, že by vyžadoval po žadateli podklady k žádosti o stavební povolení. Otázka výjimky ve smyslu § 56 zákona o ochraně přírody a krajiny byla předběžnou otázkou v rámci stavebního řízení na stavbu R 49, nikoli v řízení o prodloužení platnosti. Žalobou napadené rozhodnutí podle žalovaného také netrpí žádnou vadou, která by způsobila jeho namítanou nicotnost.

Žalovaný navrhuje, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Taktéž žalovaný setrval na svém procesním postoji po celou dobu řízení před soudem.

IV. Shrnutí vyjádření osoby zúčastněné na řízení

Osoba zúčastněná na řízení uvedla, že žalobce věděl, že u Krajského úřadu Zlínského kraje, odboru životního prostředí, odd. ochrany přírody a krajiny, pod sp.zn. 83569/2010 ŽPZE-ID probíhá řízení o udělení výjimky ze zákazu u zvláště chráněných druhů živočichů, a dále doložila rozhodnutí Ministerstva životního prostředí ze dne 28.11.2013, č.j. 57905/ENV/13, 1367/570/13, sp. zn. 570/000372/A/10x, kterým byla pro účely realizace stavby „Rychlostní komunikace R49, stavby 4601 Hulín-Fryšták“ povolena výjimka ve smyslu § 56 odst. 1 zákona č. 114/1992 Sb. ze zákazu škodlivě zasahovat do přirozeného vývoje zvláště chráněných druhů živočichů.

V. Posouzení věci

Při posouzení splnění podmínky aktivní legitimace žalobce k podání správní žaloby ve smyslu § 65 odst. 2 s.ř.s. proti rozhodnutí podle § 115 odst. 4 stavebního zákona ve znění do 31.12.2012 zdejší soud vyšel z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 8. 2014, č.j. 1 As 176/2012-130 (veškerá citovaná judikatura Nejvyššího správního soudu je dostupná na www.nssoud.cz), podle kterého občanské sdružení, jehož hlavním posláním podle stanov je ochrana přírody a krajiny, bylo oprávněno účastnit se stavebního řízení vedeného podle § 109 a násl. stavebního zákona z roku 2006, ve znění účinném do 31. 12. 2012, za splnění podmínek uvedených v § 70 zákona č. 114/1992 Sb.

Závěr rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu se nepochybně vztahuje i na účastenství žalobce v řízení ve smyslu § 115 odst. 4 stavebního zákona o prodloužení platnosti stavebního povolení. Žaloba je tedy přípustná (§ 65 odst. 2, § 68 a § 70 s.ř.s.) a byla podána včas (§ 72 odst. 1 s.ř.s.).

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v rámci žalobních bodů, jak je uplatnil žalobce v podané žalobě, podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodování žalovaného.

V daném případě bylo stavebním úřadem, resp. žalovaným rozhodováno o prodloužení platnosti stavebního povolení, a to na základě žádosti osoby zúčastněné na řízení ze dne 25.11.2011 ve vztahu ke stavebnímu povolení ze dne 9.12.2009, č.j. HOL-25757/2009/SÚ/TN.

Podle § 115 odst. 4 stavebního zákona stavební povolení pozbývá platnosti, jestliže stavba nebyla zahájena do 2 let ode dne, kdy nabylo právní moci. Dobu platnosti stavebního povolení může stavební úřad prodloužit na odůvodněnou žádost stavebníka podanou před jejím uplynutím. Podáním žádosti se staví běh lhůty platnosti stavebního povolení.

Stavební úřady vykonávají soustavný dozor nad zajišťováním ochrany veřejných zájmů, ochrany práv a oprávněných zájmů právnických a fyzických osob a nad plněním jejich povinností vyplývajících z tohoto zákona a právních předpisů vydaných k jeho provedení (§ 132 odst. 1 stavebního zákona), přičemž veřejným zájmem se rozumí mimo jiné požadavek, aby stavba neohrožovala život a zdraví osob nebo zvířat, bezpečnost, životní prostředí, zájmy státní památkové péče, archeologické nálezy a sousední stavby, popřípadě nezpůsobovala jiné škody či ztráty (§ 132 odst. 3 písm. c/ stavebního zákona).

V daném případě není mezi účastníky řízení sporu o to, že jednak o samotném povolení stavby, ale i o prodloužení platnosti stavebního povolení bylo rozhodnuto i přesto, že ještě nebylo v návaznosti na výsledky biologického průzkumu ukončeno řízení o výjimce ve smyslu § 56 zákona č. 114/1992 Sb., a nebyla ani povolena samotná výstavba rychlostní komunikace R49. Z toho tedy logicky plyne, že stavební úřad nemohl dostát své povinnosti posuzovat okolnosti spočívající v případném negativním dopadu časového faktoru týkajícího se provádění stavby (tedy jejího prodlužování) na životní prostředí. V tomto ohledu bylo prodloužení platnosti stavebního povolení čistě formální a podkladem kladného rozhodnutí stavebního úřadu byla pouze skutečnost, že stavebník o prodloužení stavebního povolení, přičemž stavbu ani nepočal realizovat, požádal. Soud tak konstatuje, že stavební úřad v daném případě formálním postupem *de facto* prodloužil platnost „bianko“ stavebního povolení.

Žalobce tak nepochybně byl oprávněn v řízení o prodloužení stavebního povolení namítat, že v době rozhodování o prodloužení platnosti stavebního povolení chybí jeden ze zásadních podkladů, týkající se zajištění ochrany veřejného zájmu na ochraně přírody v místě stavby. Z průběhu řízení a obsahu rozhodnutí

stavebního úřadu lze totiž usuzovat, že při prodloužení platnosti stavebního povolení stavební úřad tento veřejný zájem vůbec nezohledňoval.

Soud proto dospěl k závěru, že žalobce, jakožto občanské sdružení chránící životní prostředí, na tuto skutečnost poukazyval zcela legitimně. Ve výše citovaném usnesení ze dne 19. 8. 2014, č.j. 1 As 176/2012-130, rozšířený senát Nejvyššího správního soudu zdůraznil, že smyslem zapojení občanských sdružení do rozhodování orgánů veřejné správy je umožnění kvalifikované účasti veřejnosti v procesech, které se týkají životního prostředí. Životní prostředí je tou hodnotou, jejíž ochrana má být realizována za aktivní participace všech složek občanské společnosti, včetně občanských sdružení a k ochraně této hodnoty participace občanských sdružení formou účastenství ve stavebním řízení, založeném zákonem o ochraně přírody a krajiny, slouží. Při podávání námitek se tedy žalobce musí pohybovat v mezích svého předmětu činnosti, tj. ochrany přírody a krajiny.

Zdejší soud zdůrazňuje, že také v řízení o prodloužení stavebního povolení je stavební úřad povinen posuzovat okolnosti spočívající v případném negativním dopadu časového faktoru týkajícího se provádění stavby (tedy jejího prodloužení) na životní prostředí; jinými slovy pro životní prostředí může být další prodloužení stavby, která byla pravomocně povolena na určitou dobu, již výrazně zatěžující a lze si představit, že by již další prodloužení představovalo pro životní prostředí zátěž neúnosnou (rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 19. 4. 2006, č.j. 15 Ca 220/2004-45, publ. pod č. 1156/2007 Sb. NSS). Účelem časového omezení stavební činnosti totiž je, aby bylo se stavbou započato a byla dokončena v aktuálním čase, v návaznosti na podmínky v území a životním prostředí, které byly zohledňovány při povolování stavby. V tom je hlavní smysl a účel omezení platnosti stavebního povolení.

Z toho pak vyplývá, že prodloužení platnosti stavebního povolení nemůže být pouhou formální procedurou, jako jí zcela jistě nejsou další instituty stavebního práva (změna podmínek stavebního povolení, dodatečné schválení stavby, změna v užívání stavby, atd.). Již z tohoto důvodu zákon stanoví, že žádost o prodloužení platnosti stavebního povolení musí být odůvodněna; je tedy zřejmé, že stavebník musí uvést relevantní důvody pro nutnost prodloužení stavebního povolení, a tyto důvody je povinen stavební úřad poměřovat s chráněnými zájmy a právy subjektů dotčených stavební činností.

V této souvislosti je vhodné zdůraznit, že právě v případě staveb, které představují výraznější zásah do životního prostředí a vyžadují aktivaci řízení o výjimce podle § 56 zákona č. 114/1992 Sb., je nutné vážít právě i časový aspekt provádění stavby, a to s ohledem na minimalizaci negativních dopadů stavební činnosti na životní prostředí, a co nejrychlejší realizaci následných kompenzačních zásahů do životního prostředí, případně rekultivace, či realizace ochranných opatření ve vztahu k biotopům chráněných živočichů.

Pokud se na určitém území vyskytují zvláště chránění živočichové, což zpravidla vyplývá z biologického průzkumu, je nezbytné v případě nutnosti zásahu

do biotopu těchto živočichů aktivovat řízení o výjimce podle § 56 zákona č. 114/1992 Sb. Ta pak určuje podmínky a limity způsobu provádění stavby ve vztahu k zvláště chráněným živočichům. Pak je ovšem v případě posuzování prodloužení platnosti stavebního povolení dále nutné, aby stavební úřad vycházel i z obsahu a podmínek vymezených výjimkou ve smyslu § 56 zákona č. 114/1992 Sb., aby vůbec mohl posoudit, zda a jakou další zátěž pro životní prostředí bude další stavební činnost představovat a zda důvody uváděné stavebníkem ve vztahu k dotčenému zájmu na ochraně přírody a krajiny ob stojí. V nyní projednávané věci stavební úřad na takový postup zcela rezignoval.

Žalobce dále podle soudu též důvodně namítal, že ve správním spise nebylo založeno samotné stavební povolení.

Předmětem řízení o prodloužení stavby je, jak již bylo výše uvedeno, jednak posouzení dodržení formálních podmínek pro rozhodnutí vyplývajících z § 115 odst. 4 stavebního zákona (existence pravomocného stavebního povolení, lhůta pro podání žádosti) a dále posouzení důvodů žádosti ve vztahu ke skutečnostem, které aktuálně souvisí s probíhající stavbou a které by mohly představovat takovou zátěž pro veřejný zájem a právem chráněné zájmy jiných subjektů. Stavební povolení s vyznačenou doložkou právní moci je tak jedním z podkladových rozhodnutí vztahujících se k rozhodnutí o prodloužení stavebního povolení – na jeho základě stavební úřad posuzuje splnění formálních podmínek řízení o prodloužení platnosti stavebního povolení ve smyslu § 115 odst. 4 stavebního zákona.

Pak ovšem také musí být stavební povolení s vyznačenou doložkou právní moci součástí dokumentace obsažené ve správním spisu. Jak uvádí § 50 odst. 1 správního řádu, podklady pro vydání rozhodnutí mohou být zejména návrhy účastníků, důkazy, skutečnosti známé správnímu orgánu z úřední činnosti, podklady od jiných správních orgánů nebo orgánů veřejné moci, jakož i skutečnosti obecně známé. Tento výčet je demonstrativní a podkladem rozhodnutí tak mohou být de facto jakékoli materializované zdroje informací, pokud o ně správní orgán opírá svoji argumentaci. Proto stavební úřad pochybil, pokud nezaložil do správního spisu stavební povolení jako jeho trvalou a nezměnitelnou součást, a znemožnil tím dotčeným subjektům, včetně žalobce, seznámit se s podmínkami provádění stavební činnosti a vznášet s ohledem na časový faktor námitky ve vztahu k dopadu prodloužení stavebního povolení na životní prostředí. Argumentace žalovaného, že žalobce se mohl se stavebním povolením seznámit ve správním spise, týkajícím se jiné věci, je zcela nepřipadná, v rozporu s principy dobré správy a s úpravou obsaženou v 50 správního řádu.

Žalovaný tak pochybil, pokud dospěl k závěru, že námitky žalobce v řízení o prodloužení platnosti stavebního povolení přezkoumávat nebude, a to s odkazem na zásadu koncentrace (§ 112 stavebního zákona), a dále pochybil, pokud shledal námitku nedostatku skutkových podkladů pro rozhodnutí stavebního úřadu nedůvodnou. S ohledem na to soud podle § 78 odst. 1 s.ř.s. rozhodnutí žalovaného zrušil a podle § 78 odst. 4 s.ř.s. vyslovil, že věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení. V něm je žalovaný vázán právním názorem zdejšího soudu vysloveným v tomto rozhodnutí (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

VI. Náklady řízení

Výrok o nákladech řízení o žalobě se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce byl ve věci úspěšný, a proto mu přísluší náhrada nákladů řízení proti neúspěšnému žalovanému. Žalovaný úspěšný nebyl, a proto nemá ze zákona na náhradu nákladů řízení právo.

Z obsahu soudního spisu vyplývá, že žalobci vznikly náklady ve výši 4 000 Kč za zaplacený soudní poplatek, a to za podanou žalobu ve výši 3 000 Kč a za úspěšný návrh na přiznání odkladného účinku ve výši 1 000 Kč. Proto byl žalovaný zavázán k náhradě nákladů řízení ve výši 4 000 Kč a to v přiměřené lhůtě.

Ve vztahu k osobě zúčastněné na řízení pak soud rozhodl tak, že nemá právo na náhradu nákladů řízení o žalobě. Osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu pouze těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil; případně jí soud může z důvodů zvláštního zřetele hodných na návrh přiznat i náhradu dalších nákladů řízení (§ 60 odst. 5 s.ř.s.). V daném případě však žádná z těchto zákonem předvídaných situací nenastala.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůt k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 20. října 2014

Za správnost vyhotovení:
Romana Lipovská

David Raus, v.r.
předseda senátu